

Carta do Prelado (xaneiro de 2016)

Na primeira carta do ano 2016, o Prelado do Opus Dei fala da Virxe, da necesidade de facer exame de conciencia e do Xubileu da Misericordia que prosegue na Igrexa.

13-01-2016

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Enchémonos de gozo ao rezar na antífona de entrada da Misa de hoxe: *Salve, sancta Parens...*; salve, santa

Nai de Deus, porque deches a luz ao Rei que goberna ceo e terra polos séculos dos séculos[1]. Cáusanos unha enorme alegría confesar a nosa fe na Maternidade divina de María, raíz dos demais privilexios cos que a Trindade adornou á nosa Señora. Deus creouna inmaculada e colmouna da graza, para que tamén o seu corpo virginal estivese como predispuesto para procrear ao Fillo de Deus na carne [2]. Que marabilla! Ben podemos dicir á Nai de Deus e nosa Nai: ***Máis que ti, só Deus!***[3].

Comprendemos o entusiasmo dos cristiáns de Éfeso, cidade onde se celebrou o Concilio ecuménico que definiu esta dogma de fe no ano 431.

A historia conservounos testemuños da ledicia dos cristiáns ante estas decisións claras, netas, que reafirmaban o que todos crían[4]. Lémbrao San Xosemaría nunha das súas homilías, con palabras tomadas de san Cirilo

de Alexandría, que desempeñou un papel importante nesa asemblea ecuménica: «O pobo enteiro da cidade de Éfeso, desde as primeiras horas da mañá até a noite, permaneceu ansioso en espera da resolución... Cando se soubo que o autor das blasfemias fora deposto, todos a un tempo voz comezaron a glorificar a Deus e a aclamar ao Sínodo, porque caera o inimigo da fe. Apenas saídos da igrexa, fomos acompañados con fachos ás nosas casas. Era de noite: toda a cidade estaba alegre e iluminada» [5]. E comenta o noso Pai: ***así escribe San Cirilo, e non podo negar que, aínda a distancia de dezaseis séculos, aquela reacción de piedade impresióname hondamente***[6]. Aínda teño na memoria a ocasión en que fomos a Loreto, en 1971. Non puidemos entrar na casa da Anunciación, porque estaba xa pechada. San Xosemaría púxose de xeonllos,

agarrado aos barrotes da cancela, mentres dicía: ***Nai, miña Nai e nosa Nai!*** E alí envorcou o seu amor e o dos seus fillos e das súas fillas de todos os tempos. Chegamos á basílica un pouco mareados por mor da estrada, chea de curvas; pero iso non foi obstáculo para a súa oración e o seu agradecemento á nosa Nai do Ceo.

Nai de Deus!, exclamaban tamén aqueles antigos cristiáns de Éfeso, rebozantes de gozo ante a proclamación desa verdade. E o mesmo confesamos hoxe nós. *Salve, sancta Parens...*, salve, santa Nai de Deus!... A primeira oración mariana que chegou até nós é unha petición dirixida á Virxe polos cristiáns de Exipto, no século III, invocándoa como Nai de Deus: *sub tuum præsídium confúgimus, Sancta Dei Génatrix...*; acollémonos baixo a túa protección, santa Nai de Deus: non despreces as súplicas que che

diriximos na nosa necesidade, así a todo, sálvanos sempre de todos os perigos, Virxe gloriosa e bendita [7]. San Xosemaría recitábaa a diario, seguro do Refuxio dos brazos de Santa María.

Queira Deus O noso Señor que esta mesma fe arda nos nosos corazóns, e que se alce dos nosos beizos un canto de acción de grazas: porque a Trindade Santísima, ao elixir a María como Nai de Cristo, Home como nós, púxonos a cada un baixo o seu manto maternal. É Nai de Deus e nosa Nai[8].

Na primeira lectura da Misa, a liturxia recolle a fórmula coa que o mesmo Deus pide a Moisés que bendiga ao pobo da antiga Alianza: *o Señor bendígache e protéxache, faga resplandecer o seu rostro sobre ti e concédache o seu favor. Que o Señor che mire con benevolencia e*

concédache a paz [9]. Na nosa Señora realizouse plenamente esa bendición. Así o explica o Papa nunha homilía: «Ningunha outra criatura viu brillar sobre Ela o rostro de Deus como María, que deu un rostro humano ao Verbo eterno, para que todos poidano contemplar» [10]. Estas palabras axúdannos a enmarcar o ano novo, poucas semanas despois do comezo do Xubileu. Constitúen unha invitación a percorrer estes meses baixo o amparo santo da nosa Señora, *Mater misericórdiæ*, como rezamos en Sálvea. Vemos á Virxe como a criatura que con maior abundancia experimentou a misericordia divina, porque acolleu no seu seo ao Fillo unigénito de Deus, e a que mellor correspondeu a ese malgaste de amor: *velaquí a escrava do Señor, fágase en min segundo a túa palabra*[11].

Esa resposta, *ancílla Dómini*, manifesta a completa dispoñibilidade da nosa Señora: a súa entrega humilde e dócil á Palabra de Deus, pódose ao servizo da redención. A súa maternidade virginal impulsouna, con constancia ininterrompida, a advertir o peso da humanidade, ao considerar o que san Gabriel dicíalle de parte de Deus: *darás a luz a un fillo, e poraslle por nome Xesús. Será grande e será chamado Fillo do Altísimo; o Señor Deus daralle o trono de David, o seu pai, reinará eternamente sobre a casa de Jacob e o seu reino non terá fin* [12].

O peso da humanidade e o peso da Igrexa. *Mater Ecclésiæ!* Nai do Corpo místico de Cristo, que é a Igrexa. En unión coa pregaria de María, a Igrexa nacente realizou visiblemente a súa esencial unidade, con Pedro e os demais Apóstolos, na espera da vinda do Espírito Santo o día de

Pentecostés [13]. Ela, coa súa mediación materna, coidou e coida sempre da Esposa de Cristo e de cada un dos seus membros: membros de Cristo! Aumentemos nosa oración por esta unidade, especialmente pola unidade diaria co Sucesor de Pedro e cos sucesores dos demais Apóstolos.

A devoción a María é a mellor senda para descubrir o rostro misericordioso do noso Pai Divos, que resplandece no Verbo encarnado. É de gran importancia que abramos sempre o corazón á misericordia divina. Unha necesidade imprescindible en todo momento, pero quizá o noso tempo requírao de modo especial. «Na nosa época de profundos cambios, a Igrexa está chamada a ofrecer a súa contribución peculiar, facendo visibles os signos da presenza e da proximidade de Deus. E o Xubileu é un tempo favorable para todos nós, para que contemplando a Divina

Misericordia, que supera todo límite humano e resplandece sobre a escuridade do pecado, cheguemos a ser testemuñas máis convencidas e eficaces» [14].

Ademais, nestas datas, resulta lóxico e frecuente trazar un balance do ano transcorrido e, á luz desa mirada, exporse unhas metas para o ano sucesivo. Pondo no plano sobrenatural este modo de conducirse, nada máis evidente que comezar os doce próximos meses co santo e urxente afán de renovar os desexos de identificación con Xesucristo. O mellor modo consiste en acudir á nosa Nai: ***a Xesús sempre se vai e vólvese" por María***[15]. Ela condúcenos sempre cara ao seu Fillo, como aos serventes das vodas de Caná, cando lles indicou: *facede o que El vos diga*[16]. Á vez, contemplar no Evanxeo o rostro de Xesús, lévanos a exclamar coa espontaneidade, admiración e

agarimo daquela muller:

*bienaventurado o ventre que che levou
e os peitos que che criaron*[17].

Con frecuencia, tamén se compara o novo ano cun libro coas páxinas en branco, que cada un deberá encher no transcurso das semanas seguintes. Así se expresaba o beato Álvaro do Portillo nunha data como a de hoxe, en 1980: «Agradecer a Deus os seus innumerables beneficios e presentarlle nosa compunción; formular bos propósitos e loitar por cumprilos. Continuar estendendo a Obra por todas partes!» [18].

Propóño vos este obxectivo para o próximo ano. Don Álvaro suxería «encher este libro en branco, que hoxe se abre, co primor e a delicadeza que se puña na Idade Media para miniar aqueles pergamiños, que son unha preciosidade, facendo unha caligrafía perfecta, sen borrones. E como

haberá manchas -porque todos temos a natureza caída, e estamos cheos de miserias-, que non nos falte a valentía de recoñecelas como tales, para suprimilas. E como as borraremos? Coa humildade e acudindo ao sacramento da Penitencia» [19].

Buscar remedio ás nosas faltas é unha tarefa de amor. Por iso habemos de aproveitar un medio moi necesario -indispensable- que é o exame de conciencia. Como escribiu san Josemaría, os exames de conciencia, ***se non os practicaba xa o primeiro home, inventounos o primeiro cristián: probet autem seípsum homo(1 Cor11, 28), examínese a si mesmo o home, dicía o Apóstolo aos de Corinto. E aínda os homes honestos pagáns examinaron tamén o seu espírito. A última castañeira que vende a súa mercadoría modesta xunto ao Tevere, conta o diñeiro que sacou***

ao acabar a xornada, e o que lle custaron as castañas, e o tempo que empregou en vendelas (...): o exame fixérono sempre todas as criaturas, que tiveron discernimiento e interese, por cousas de Deus ou por cousas da terra[20].

Suxírovos tamén que non descoidedes este coñecemento diario da alma á luz de Deus; como aseguraba san Josemaría, bastan uns minutos, antes de entregarse ao repouso nocturno, pero con constancia cotiá. Loxicamente, hai momentos -antes de recibir o sacramento da Penitencia, nun día de retiro, nun aniversario significativo-, en que será conveniente proceder con máis detemento. En calquera caso, sempre é conveniente invocar ao Espírito Santo, para que nos conceda a súa luz, e terminar cun acto de dor e algún propósito concreto para a xornada seguinte.

Deste xeito, endereitaremos o rumbo da nosa conduta, e borraremos con actos de contrición as manchas que podamos estampar no libro da nosa vida.

Nestas festas, e logo ao longo de todo o ano, «é importante que entremos en nós mesmos e fagamos un exame sincero da nosa vida. Deixémonos iluminar por un raio da luz que provén de Belén, a luz daquel que é "o máis Grande", e fíxose pequeno; o "máis Forte", e fíxose débil» [21].

Roguemos a Deus que moitas almas se beneficien da indulxencia xubilar neste ano da misericordia, acudindo antes a recibir o perdón de Deus na Penitencia. Poucas semanas atrás, o Papa volveu referirse a este sacramento. « *Un signo importante do Xubileu -dicía- é tamén a Confesión. Achegarse ao sacramento co que somos reconciliados con Deus,*

equivale a experimentar directamente o seu misericordia»[22].

Non deixedes de rezar polas miñas intencións: a Igrexa, o Papa e os seus colaboradores, a paz do mundo, todas as almas. E, para isto, recorramos á intercesión da Nai de Deus. Pidámosle que «a dozura da súa mirada acompañenos neste ano santo, para que todos podamos redescubrir a alegría da tenrura de Deus» [23]. Que Ela faga germinar nas almas, nas familias, nas nacións, a semente do amor misericordioso, que o seu Fillo Xesús esparce polo mundo enteiro. Lembremos tamén que, durante longas tempadas, o refrán da presenza de Deus na xornada de San Xosemaría pasaba por repetir con novidade diaria:
Miña Nai, Naiciña!

Con todo agarimo, bendívos e deséxavos un ano 2016 fecundo en

obras de amor a Deus e de
apostolado.

o voso Pai

+ Xavier

Roma, 1 de xaneiro de 2016.

.....

[1] Misal Romano, Solemnidade de
Santa María Nai de Deus, *Antífona de
entrada*.

[2] Cfr. Santo Tomás de Aquino,
Comentario ao evanxeo de san Juan,
cap. 1, lect. 10.

[3] San Xosemaría, *Camiño*, n. 496.

[4] San Xosemaría, *Amigos de Deus*.
n. 275.

[5] San Cirilo de Alexandría, *Epístola*
24 (PG 77, 138).

[6] San Xosemaría, *Amigos de Deus*, n. 275.

[7] Oración *Sub tuum præsidium*.

[8] San Xosemaría, *Amigos de Deus*, n. 275.

[9] Misal Romano, Solemnidade de Santa María Nai de Deus, Primeira lectura (*Nm* 6, 24-26).

[10] Papa Francisco, Homilía na solemnidade de Santa María, Nai de Deus, 1-I-2015.

[11] *Lc* 1, 38

[12] *Ibid.*, 31-33.

[13] Cfr. *Hch* 1, 14; 2, 1-4.

[14] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 9-XII-2015.

[15] San Xosemaría, *Camiño*, n. 495.

[16] *Jn* 2, 5.

[17] *Lc* 11, 27.

[18] Beato Álvaro do Portillo, Notas dunha reunión familiar, 1-I-1980.

[19] *Ibid.*

[20] San Xosemaría, *Carta* 29-IX-1957, n. 71.

[21] Benedito XVI, Alocución no Ángelus, 4-XII-2011.

[22] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 16-XII-2015.

[23] Papa Francisco, Bula *Misericordiæ vultus*, 11-IV-2015, n. 24.

Foto de portada: ebayink (Creative Commons)

gl-es/article/carta-do-prelado-xaneiro-
de-2016/ (22-02-2026)